

NAŠI V AVSTRALIJI

Oton Župančič

Veselo veslati je domov — ha! —
kadar obilen bil je lov — ha! —
veselo je veslati!

Le po čem bo na trgu riba — ha! —
to pri sebi vsak ugiba — ha! —
po čem bo na trgu riba!

Tam se agenti zmenijo — ha! —
brž položaj precenijo — ha! —
pa nam zbijajo cene!

In kaj ti pomaga obilen lov — ha! —
kakor brez nič moraš domov — ha! —
brez nič k otrokom in ženi!

Kajkrat smo že krog ognja čepeli — ha! —
v prazne lonce votlo strmeli — ha! —
požirali skomine!

Sam bog, da imamo sindikat — ha! —
on še nam odvrča od hiše glad — ha! —
sindikat drži nam ribo!

Proti agentom nam ribo drži — ha! —
sicer bi nam izpili kri — ha! —
prekanjeni prevaranti!

Pa orji puščo, pa sekaj les — ha! —
povsod je agent in banka vmes — ha! —
vodó zajemaš s sitom!

Svobôde iskat nas gnal je duh — ha! —
samo v svobôdi je delo in kruh — ha! —
samo v svobôdi življenje!

Čas je, res prav zadnji je čas — ha! —
da lepa ladja odrine po nas — ha! —
z imenom Partizanka! —

Delfini se mečejo iz valov — ha! —
Partizanko spremljajo domov — ha! —
in nas na Partizanki!

ŠTEFA SE VRAČA

France Bevk

V marcu, ko je bila na ravnini že skoraj pomlad in je sonce že dokaj toplo grelo, se je neke noči nebo iznenada pooblačilo, od jutra je drobno deževalo, v zraku pa je ležala soparica. V mraku, ko so že zagorele luči, se je po Soški dolini od Gorice pomikal lojtrnik, s kakršnim vozijo kmetje drva na trg. Spredaj je sedel suhljat, koščen kmet, ki mu je pleča pokrival raztigan plašč iz črnega, polimanega platna s kapuco čez klobuk in polovico obraza. Z levico je držal vajeti, s katerimi je zdaj pa zdaj rahlo udaril po mršavem, kosmatem konju, ki je na opomin le zastrigel z ušesi, a ni pospešil koraka. Na lojtrnici je visela svetilka, ki je med vožnjo bingljala, da so njeni prameni drhtavo plezali po skalah in grmovju ob cesti.

Na vozu sta sedela moški in ženska — ta je bila obrnjena s hrbtom proti vozniku — vsak na svojem kovčegu. Tretji kovčeg in velika torba pa sta bila med njima, da sta ju pritiskala s kolena. Ženska se je tiščala pod dežnikom, temen šal je imela tesno ovit okoli glave in okoli vratu, iz njega pa je gledal skoraj bel, podolgovat obraz s šilastim nosom in koščeno brado. Moški pa je bil ves robot in oglatih kretenj, širok v telo in v zagoreli obraz s pristriženimi brki. Ker ni imel dežnika in ga je pred dežjem le slabo varoval napol gosposki površnik, ki ga je imel na sebi, je stiskal glavo med ramena, da mu od poveznjenih krajcev klobuka mokrota ni silila za vrat.

Potnika in voznik so se zavijali v molk. Slišati je bilo le zamolke udarce konjskih kopit po cesti, od spodaj pa šumenje reke. Na drugi strani se je vlekel porastel breg Sabotina, ves temen v dežju in v noči. Ob cesti pa je romalo mimo grmovje, kako drevo, kaka hiša in skale, vse je počasi ostajalo za vozom in izginjalo v mraku.